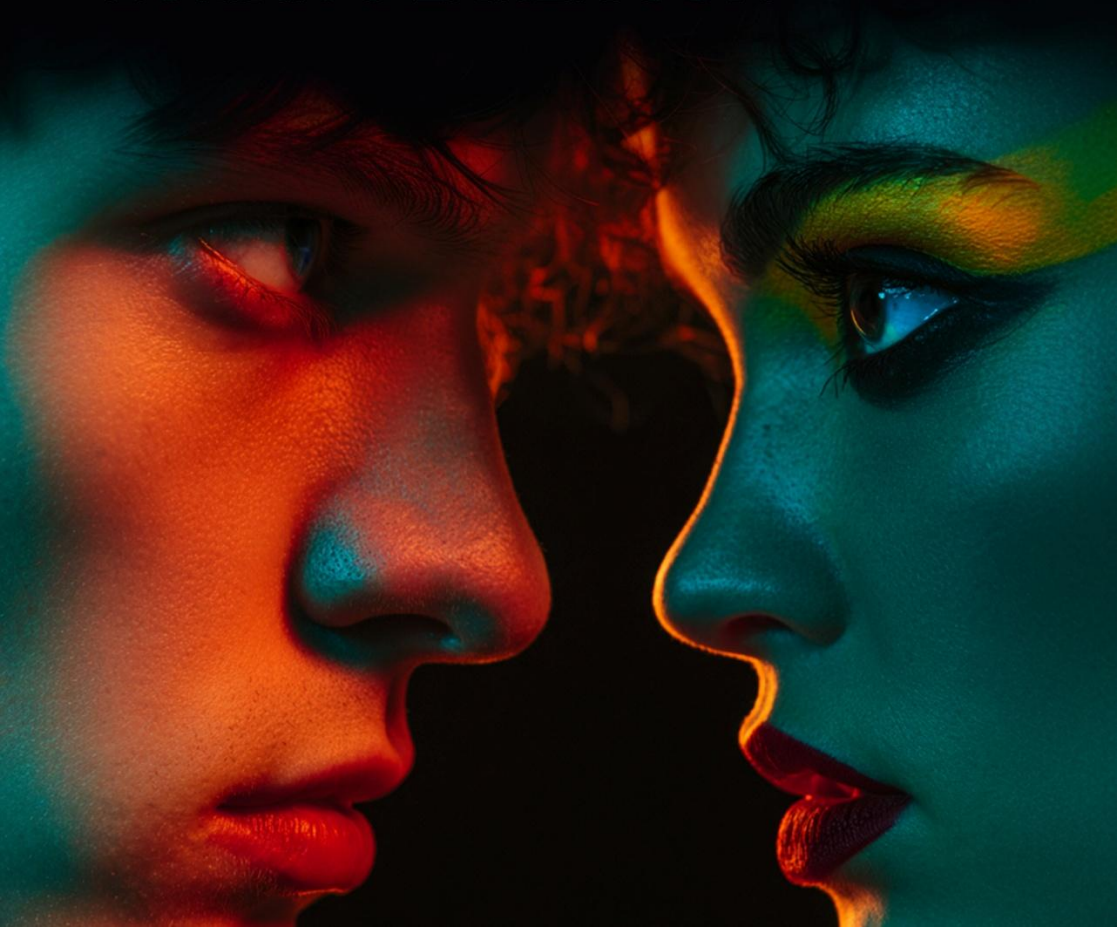

MICHAELA FIALOVÁ

VE STÍNU POCHYBNOSTÍ

ROMÁN O ŽÁRLIVOSTI

VE STÍNU
POCHYBNOSTÍ

Román o žárlivosti

Michaela Fialová

ÚVOD

Žárlivost. Slovo, které chutná hořce a pálí na jazyku. Plíží se tiše, nenápadně, dokud se neusadí hluboko v mysli. Vidiš ji ve všem – v pohledech a ve slovech, která možná nikdy nebyla řečena.

Je jako mlha. Zprvu je jako lehký závoj, který se dá ignorovat. Ale někdy postupně houstne, zahaluje realitu, zkresluje obrazy a dusí. Když se konečně rozplyne, zůstává jen otázka: Co všechno jsme kvůli ní ztratili? Žárlivost je emoce, kterou pravděpodobně zažil každý, kdo byl někdy v romantickém vztahu. Může se pohybovat od lehkého bodnutí při pohledu na partnerovu interakci s jiným člověkem až po ničivou vlnu emocí, která vztah rozvrátí. Proč ale žárlíme? Je žárlivost nevyhnutelná, nebo se jí můžeme naučit ovládat? Necháš ji růst, nebo ji udusíš dřív, než tě zničí?

1) NEČEKANÉ SETKÁNÍ

Byl zrovna jeden z těch krásných letních dnů, kdy sluníčko hrálo a ptáčci pěkně cvrlikali. Vzduch byl horký a voněl rozpáleným asfaltem. Seděla jsem s kamarádkou na zahrádce a probíraly jsme práci, jejího partnera a děti a v tom jsem ho zahlédla... Seděl o kousek dál, s rukama založenýma na stole, lehce se nakláněl dopředu a smál se něčemu, co říkal jeho kamarád. Ten smích byl hluboký, upřímný a trochu chraplavý. Nemohla jsem od něj odtrhnout oči. On se pak podíval na mě. Ten okamžik byl krátký, ale stačil k tomu, aby se mi srdce rozbušilo o trochu rychleji. Pravdou je, že pak jsem kamarádku trochu přestala vnímat, čehož si ona všimla, ale nezlobila se, když zjistila ten pravý důvod. Zhodnotila přítomného muže jako velmi sympatického a řekla mi, že vzhledově bychom se k sobě hodili. Nechtělo se mi z kavárny odcházet, ale bohužel kamarádka už musela domů a já jsem tam nechtěla zůstat sama. Doufala jsem, že ho snad brzy potkám.

O pár dnů později jsem šla do místního obchodu koupit pár drobností – ovoce, pečivo a něco k večeři. Zrovna jsem stála u regálu s ovocem a váhala mezi zelenými a červenými jablky, když jsem zaslechla hluboký hlas:

„Myslíte, že jsou lepší tyhle, nebo ty zelené?“

Otočila jsem se a podívala se na něj. Držel v ruce dvě jablka a s pobaveným výrazem mi je ukazoval. Byl vysoký, s tmavými vlasy a výraznými očima, které se smály stejně jako jeho rty. Měl na sobě

jednobarevné modré tričko a džíny, vypadal nenuceně a uvolněně. Musím ale přiznat, že mě jeho oslovení trochu zaskočilo, jelikož jsem nečekala, že mě hezký muž zaskočí v obchodě takovou otázkou. Ale na jeho tváři nebylo nic dotěrného, jen hravá zvědavost.

„Červená“ a ukázala jsem na jablko v jeho levé ruce.

„Takže důvěřujete červené barvě?“ pousmál se a prohodil jablko v ruce.

„Spíš mám raději sladší chuť,“ odpověděla jsem a vzala si do ruky jedno z těch, které držel.

„To dává smysl,“ přikývl a hodil červené jablko do svého košíku. Představil se mi jako Adam a natáhl ke mně ruku.

Chvilí jsem zaváhala, než jsem ji přijala a také se mu představila: „A já jsem Eva.“

Zasmáli jsme se této náhodě. Prohodili jsme pár slov a předali si telefonní číslo s tím, že se co nejdříve zkontaktujeme, abychom se domluvili na společnou kávu a měli tak více času si popovídat.

„Tak... rád jsem tě poznal. Měj se hezky,“ řekl směrem ke mně a kývl hlavou.

„Ty taky,“ odpověděla jsem a sledovala, jak mizí mezi regály. Měla jsem z toho muže opravdu dobrý pocit. Nejen, že vypadal dobře, ale také se moc hezky choval a to bylo pro mě nejdůležitější. Cítila jsem, že moje nálada se díky tomuto setkání zlepšila.

Několik dalších dnů jsem měla Adama stále ve své hlavě. Asi po 3 dnech od našeho náhodného setkání mi zazvonil telefon a na displeji se objevilo jeho číslo a jméno. Chvilí jsem váhala a sbírala jsem odvahu, než jsem telefon zvedla. Představila jsem se a na druhé straně se ozval

ten příjemný hlas, který jsem už dobře znala. Ptal se mě, jak se mám a povídali jsme si o tom, co jsme poslední dny prožili. Mluvílo se mi s ním snadno, jako bychom se znali už déle. Smáli jsme se drobným nedorozuměním, občas nastalo krátké ticho, které ale nepůsobilo trapně. Pak přišla ta chvíle: „Víš co? Mohli bychom se někdy potkat a zajít na kávu. Co říkáš?“

Pousmála jsem se, i když mě nemohl vidět. „To zní dobře. Kdy by se ti to hodilo?“

A tak jsme si domluvili den, čas i místo. Po ukončení hovoru jsem ještě chvíli držela telefon v ruce a cítila, že něco začíná, nejspíš něco velkého.

Den setkání se blížil a já jsem si začala uvědomovat zvláštní nervozitu. Nebylo to jen běžné posezení u kávy s někým novým – měla jsem zvláštní pocit, že by to mohlo být důležité. Přemýšlela jsem co si vezmu na sebe, o čem se budeme bavit a jestli si budeme rozumět. Na místo jsem dorazila o pár minut dříve a sedla jsem si k oknu, kde jsem pozorovala ruch venku, zatímco jsem čekala. Po chvíli se otevřely dveře kavárny a vešel on. Rozhlédl se a naše pohledy se setkaly. Usmáli jsme se na sebe. Objednali jsme si kávu a rozhovor plynule navázal tam, kde skončil po telefonu. Povídali jsme si o práci, o cestování, o věcech, které máme rádi. Čas ubíhal rychleji, než bych čekala. Uvědomila jsem si, že se s ním cítím opravdu uvolněně. Konverzace probíhala přirozeně a opravdu jsme si rozuměli. Oba jsme věděli, že toto není naše poslední setkání. Po kavárně mě šel Adam doprovodit k mému domovu a poprvé mě chytl za ruku. Byl to moc příjemný pocit. Zastavili jsme se u branky a on pak udělal malý krok

ke mně. Srdce se mi na chvíli zastavilo. Cítila jsem, jak se lehce naklání, pomalu, opatrně, jako by mi nechával prostor se rozhodnout. Zavřela jsem oči a přiblížila se k němu. Naše rty se setkaly v něžném, krátkém polibku. Nebyl uspěchaný ani nejistý, ale hřejivý, jemný a přirozený. Když jsme se odtáhli, usmál se na mě tím svým klidným úsměvem.

„To bylo hezké,“ zašeptal. Pocítila jsem příjemné chvění v břiše. Naše ruce se na okamžik spojily, než jsme se rozloučili. A já věděla, že tenhle okamžik si budu dlouho pamatovat. Domů jsem šla s úsměvem, který jsem nedokázala skrýt. Bylo to tak krásné a přirozené, v hlavě jsem si to přehrávala znovu a znovu. Cítila jsem lehkost, vzrušení a trochu nervozity. Druhý den jsme si napsali hned ráno a já jsem věděla, že na mě pořád myslí. Napsal mi, že se těší na naše další setkání a doufá, že bude brzy.

Bylo to fajn. Chodili jsme na procházku, do kavárny, a dokonce jsme byli i v kině. Vybrali jsme film, na kterém vlastně ani nezáleželo. Důležité bylo, že jsme chtěli být spolu. Koupili jsme si popcorn, lístky a šli dovnitř. Když jsme se usadili do pohodlných sedaček, cítila jsem zvláštní napětí. Seděli jsme blízko sebe, naše ruce se dotýkaly na opěrce. Jakmile se v sále setmělo a film začal, cítila jsem, jak mě jeho prsty jemně pohládily po hřbetu ruky. Občas jsem se na něj podívala koutkem oka a viděla, jak se soustředí na film. Někdy se na mě kouknul a pousmál se. Když film skončil a my vyšli ven, noc byla teplá. Držel mě za ruku a já věděla, že se mezi námi rodí něco krásného.

2) TOUHA, KTERÁ NEBERE KONCE

Už jsme se nechtěli schovávat v kavárně, nebo v kině mezi cizími lidmi. Přišel čas, kdy jsme chtěli být spolu o samotě, v klidu, kde nás nikdo nebude rušit. A tak jsme se domluvili, že se sejdem u Adama doma. Byla jsem trochu nervózní, ale když mi otevřel dveře a usmál se na mě, tak všechny obavy zmizely. Hezky mě přivítal a pustil dovnitř. Jeho byt byl útulný, voněl po jeho parfému. Byl přesně takový, jaký jsem si představovala. Nabídl mi něco k pití, pustil hudbu a sedli jsme si na gauč. Nejdřív jsme si jen povídali, ale cítila jsem, že tahle schůzka nebude jen o povídání, bylo mezi námi cítit napětí, vzrušení a touha. Když se ke mně naklonil a políbil mě, bylo to jiné než dřív. Bylo to hlubší a intenzivnější. Cítila jsem, jak mě jeho ruce objímají a jak si mě přitahuje blíž. Nechala jsem se tím pocitem unést a vnímala jsem jen jeho blízkost, teplo a jeho doteky. Moc jsem ho chtěla a on chtěl zase mě. Jeho polibky se stávaly hlubšími. Nechával mě rozhodnout, jak daleko dneska zajdeme. Srdce mi bilo rychleji. Zeptal se mě, jestli chci u něj zůstat přes celou noc. Přikývla jsem. Byli jsme plni očekávání. Noc se pomalu vkrádala do bytu, světlo lamp za oknem vrhalo tlumené stíny na stěny. V místnosti vládlo ticho, přerušované jen našimi dechy a občasným šepotem. Každý jeho dotek byl opatrný, jako by se mě ptal, jestli to chci. A já chtěla. Celým tělem a duší. Jeho rty se sunuly po mé kůži, jeho prsty mapovaly každý kousek mého těla, pomalu, trpělivě, jako by si mě chtěl zapamatovat. Každý polibek a pohyb byl promyšlený, žádná uspěchanost. Když se

konečně naše těla spojila, bylo to jako vrchol nekonečného očekávání. Bylo to pomalé, hluboké, jako tanec, v němž se obě těla pohybují v dokonalé souhře. Žádná slova nebyla potřeba. Cítila jsem jeho blízkost nejen fyzicky. Nebyl to jen akt, bylo v tom mnohem více – touha. Něco, co jsem přesně hledala. Leželi jsme vedle sebe, zpocení a zadýcháni, ale plně uspokojeni. Pohladil mě po tváři a pousmál se.

„To bylo úžasné,“ řekl.

Položila jsem mu prst na rty a šeptla: „I pro mě to bylo nádherné.“ Přitáhl si mě k sobě, zavřela jsem oči a vnímala jen tlukot jeho srdce.

Ráno nás probudilo světlo pronikající mezi závěsy. Oči jsem otevřela jen napůl a chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde jsem. Cítila jsem se v bezpečí, zahalená teplem jeho těla a doteku. Bylo zvláštní najednou nebýt sama a probouzet se vedle někoho, kdo chtěl být vedle mě. Po chvíli se pohnul a trochu pevněji mě přitiskl k sobě.

„Dobré ráno,“ zamumlal rozespalé, jeho hlas byl hlubší než obvykle.

„Dobré ráno,“ odpověděla jsem mu a pohládila ho po vlasech. Chvíli jsme ještě leželi, nebo se mazlili. Pak Adam vstal a já jsem ho sledovala, jak si natahuje kalhoty a míří do kuchyně. Zůstala jsem ještě chvíli ležet, ale nakonec mě vůně kávy a něčeho sladkého přiměla vstát. Přehodila jsem si přes sebe jeho košili. Když mě takhle uviděl, tak se nejdříve zarazil a pak se usmál.

„Vypadáš v ní líp než já,“ poznamenal pobaveně.

Pokřčila jsem rameny: „Možná si ji nechám.“

Sedli jsme si ke stolu a začali jíst palačinky, které pro oba připravil. Byly vynikající a já jsem pochopila, jak moc je šikovný. Po snídani jsem ještě u něj chvíli zůstala, protože se mi nechtělo vůbec odcházet, i když mě doma čekala práce. Celé dopoledne jsme strávili pod dekou na gauči, sledovali film, povídali si, občas jen tak mlčeli. Nebylo potřeba nic říkat – všechno důležité bylo cítit ve vzduchu. Bylo mi s ním moc krásně, ale pak už mi bohužel opravdu nezbývalo, než se přemístit ke svému domovu. Věděla jsem ale, že se zase brzy uvidíme.

Nebylo to hned, ale za nějaký čas jsme naplánovali, že se setkáme společně i s jeho kamarády. Často mi o nich vykládal. Byla to parta šesti lidí, kteří si spolu hodně rozuměli, měli společné koníčky a čas od času spolu něco podnikli, nebo se aspoň setkali v hospůdce u skleničky, kde jsme si nyní domluvili sraz. Představovala jsem si je jako partu nerozlučných přátel, kteří si vždy kryjí záda. Byla jsem nervózní, jelikož jsem na ně chtěla udělat dobrý dojem, ale zároveň jsem si nebyla jistá, co mám od toho očekávat. Když jsme dorazili ke stolu, Adam mě představil jako svou přítelkyni a všichni se na mě mile usmáli a také se mi představili. Samozřejmě na mě měli pár otázek, s čímž jsem počítala. Také nás vyzpovídali, jak jsme spolu spokojení a zda už máme plány do budoucna. Pěkně se mi s nimi povídalo a myslím, že mě docela rychle přijali mezi sebe. Postupem času jsem pochopila, že jeho kamarádi jsou pro něj jako druhá rodina. Měli mezi sebou hluboké vazby a já do toho kruhu vstupovala opatrně. Čím déle jsem s nimi trávila čas, tím více jsem je poznávala. Adam mezi svými kamarády působil jinak než se mnou. Byl hlasitější, uvolněnější, občas i drzejší. Vtipkoval způsobem, který jsem od něj neznala a choval se

jako by byl doma. Já se snažila zapadnout, ale zároveň jsem cítila, že si pořád hledám své místo. Rozloučili jsme se s tím, že se určitě zase uvidíme a můžeme všichni něco společně podniknout. Ráda jsem jim to přislíbila, bylo mi s nimi příjemně a pomyslela jsem si, že určitě budou fajn i další setkání.

Přibližně po roce od našeho seznámení jsme se s Adamem rozhodli, že si najdeme společný byt. Bylo to něco, co v podstatě vyplynulo samo, protože jsme spolu trávili tolik času, že by skoro nemělo smysl vracet se každý večer do jiného domova. Začali jsme si prohlížet inzeráty, jenže každý jsme měli o bydlení trochu jinou představu. Já chtěla něco útulného, s velkými okny a balkónem. On byl praktičtější a hledal hlavně podle ceny a velikosti. Nebylo to snadné. Některé byty byly příliš malé, jiné zase moc drahé, z některých jsme neměli dobrý pocit. Občas jsme se neshodli a co se líbilo mě, tak se zase nelíbilo jemu a naopak. Nakonec jsme ale na jeden narazili. Nebyl dokonalý, ale přesto byl hezký. Prostorově spíš menší, ale měl krásné světlo a dřevěnou podlahu, která vrzala, když jsme po ní prošli. A tak jsme tomu bytu řekli ano a pronajali si ho. Den stěhování byl totální chaos, všude byly krabice s různými věcmi, byl to také trochu stres, ale přesto jsme se smáli. Byli jsme šťastní, že teď budeme ten čas trávit spolu.

Podívala jsem se na Adama: „Tak tohle je teď náš domov.“

Usmál se a přitáhl si mě k sobě: „Jo. Náš domov.“

Pro nás to byl začátek něčeho nového. Zpočátku jsme byli nadšení. Vařili jsme spolu, smáli se a plánovali, jak si ho zaříkáme podle sebe. Ale přišli i první třecí plochy. Byly to maličkosti, které se řeší asi ve všech rodinách – kdo vynese odpadky, umyje nádobí, proč nechává

ponožky u postele, nebo proč já nechávám svůj hrnek na stole celý den. Ze začátku jsme se tomu smáli, ale postupně se tyto drobnosti začaly hromadit. Jednou večer jsem se vrátila večer z práce a všimla jsem si, že se v kuchyni povaluje špinavé nádobí.

„Mohl jsi ho aspoň dát do myčky,“ řekla jsem podrážděně.

Podíval se na mě překvapeně. „Vždyť tam není ani plná várka. A navíc – ty jsi ho tam nechala ráno.“

„Protože jsem spěchala!“

„A já zase neměl čas, protože jsem řešil něco v práci,“ odpověděl a bylo vidět, že začíná být otrávený. Stála jsem tam, dívala se na něj a uvědomila jsem si, že jsme se právě pohádali kvůli pitomému nádobí. Pochopila jsem, že ani tak nejde o to nádobí, ale spíš o to, že se spolu učíme žít. Bylo jasné, že tahle první hádka určitě není v našem vztahu ta poslední. Musela jsem se zeptat sama sebe, jestli jsme opravdu připraveni spolu žít?

3) PRÁCE SNŮ

Svou práci jsem milovala a chodila jsem tam ráda. Pracovala jsem v reklamní agentuře a měla jsem skvělé kolegy a kolegyně. Byli kreativní, energičtí, plní nápadů a vždy připraveni pomoci, když bylo potřeba. V práci panovala uvolněná atmosféra – žádné strohé kancelářské prostředí, spíš místo, kde bylo cítit inspiraci na každém kroku. Ale ne vždy to bylo jen pohodové. Někdy to bylo i hektické, zvlášť když se blížily uzávěrky. Klienti měli někdy nerealistické plány. Kampaně se musely měnit na poslední chvíli. Občas jsme si šli po práci sednout na drink, nebo na kávu, byla to taková naše tradice. V kolektivu byly ženy, ale i muži. Z kolegyně mi byla nejbližší Klára, grafička, se kterou jsem trávila spoustu času. Měly jsme podobný humor, často jsme si kryly záda a pořád jsme si měly co říct. Z mužů tady byl Tomáš, náš copywriter, byl to takový vtipálek a dokázal rozesmát i v těch nejnapjatějších chvílích. Můj šéf Zdeněk byl sice přísný, ale spravedlivý.

Jednoho dne se objevila nabídka na velký projekt. Věděli jsme, že pokud tuto zakázku dostaneme, bude to pro nás obrovský úspěch. Proto jsme hodně pracovali, nejen přes den, ale občas i v noci z domu. Bohužel Adam pro tohle moc pochopení neměl a nechápal proč pracuji i v noci a raději se neprospím. I když jsem mu vysvětlovala, jak je ta zakázka pro mě a pro nás všechny důležitá, tak byl spíš naštvaný, že s ním nejdu do postele ve stejnou dobu. Nebylo to pro mě jednoduché – připravovat návrh i v noci, když se mi chtělo spát.

Ale nakonec jsme se přiblížili ke zdárnému konci. Den prezentace byl napjatý. Seděli jsme v zasedačce, klienti před námi a já jsem cítila jak mi buší srdce. Když jsem odprezentovala svou část, podívala jsem se na Kláru, která mi nenápadně ukázala zdvižený prst.

Když jsme skončili, tak nastalo chvíli ticho, než klient přikývl a řekl: „Líbí se nám to, pojďme do toho.“

V tu chvíli jsem měla pocit velkého vítězství. Bylo jasné, že jsme součástí něčeho velkého a s našim týmem zvládneme cokoli.

Náš úspěch jsme šli oslavit a večer se nesl ve skvělé atmosféře. Smích, cinkání skleniček a nekonečné historky z práce i ze života. Byli jsme nadšení, že se nám projekt povedl a všichni jsme si užívali zasloužený odpočinek po týdnech stresu a dřiny. S Tomášem jsme si toho večera povídali více než obvykle a dostali jsme se k tématům, o kterých jsme spolu nikdy nemluvili. O práci, ale i snech, o tom, kam bychom chtěli v životě směřovat. Tomáš se mi svěřil o svém plánu napsat knihu. „Vždycky jsem chtěl psát něco svého, ne jen slogany a reklamní texty,“ přiznal.

Ten večer skončil pozdě. A když jsem šla domů, hlavou mi běželo všechno, o čem jsme s Tomášem mluvili. Byl to zajímavý večer s kolegou, kterého jsem poznala i z jiného úhlu.

Když jsem dorazila domů, tak Adam už spal. Chvíli jsem na něj koukala, jak spokojeně oddechuje, pak jsem se osprchovala a přitulila se k němu. Byl před námi víkend a já jsem přemýšlela co zajímavého podnikneme. Vlastně už jsme dost dlouho nikde nebyli a mě došlo, že je to moje chyba, byla jsem hodně ponořená do práce a Adama jsem zanedbávala.